

Respondentka č. 1

Radka. F., Teplice

28 let

Autorka: Jak bys podle sebe popsala dokonalou ženu?

Respondentka č. 1: Úplně obecně?

Autorka: Úplně obecně.

Respondentka č. 1: To je těžký. Ale asi nějaký vyvážený proporce, to znamená ne úplně plochá, ničeho moc, ničeho málo. Když budu trošku rasista, tak asi spíš bílou, světlejší pleť než tmavší. Světlejší vlasy, ale ne úplně nějakou hyper blond, ale nemůže být ani extrémně tmavá. Třeba tmavě hnědá už do mého konceptu nezapadá. Délka vlasů spíš delší, ale už po ramena to беру jako v pohodě. A co se týče barvy očí, tak asi něco spíš světlého. Když budu posuzovat nějaký ideál.

Autorka: A postava? Spíš vyšší nebo malá?

Respondentka č. 1: Asi spíš vyšší. To, co mám já v hlavě jako ideál, takovýto i latentní, s čím se člověk nějak srovnává, i když nechce, tak je to takový to vysoký a hubený. Asi to mám zakódovaný jako ideál, ale neznamená to, že to je jediná věc, která se mi líbí nebo to, co se mi líbí nejvíc.

Autorka: Vídáš takové ženy, jaké si mi popsala v seriálech?

Respondentka č. 1: Vlastně skoro vůbec, když nad tím tak uvažuju. Pravděpodobně vůbec, z těch seriálů, na který já koukám.

Autorka: A z těch 4, které já jsem ti řekla, tak tam si nějakou, která se přibližuje tvému ideálu viděla?

Respondentka č. 1: Mám pocit, že takovejhle archetyp je v Příběhu služebnice, ta manželka, víš koho myslím. (pozn. Subjekt myslí Serenu Joy). Ta se blíží mému ideálnímu archetypu. A přemýšlím jestli... Jako v Sexu ve městě mě nikdo z těch hlavních postav nenapadá. Girls... Tam možná Jessa, ale Hannah určitě ne. Jako ten ideál jako takovej nevidím ani v jednom z nich.

Autorka: A reálném životě vídáš takovýchle ženy? Třeba na ulici nebo tak?

Respondentka č. 1: Řekla bych, že ne. Jako velice výjimečně.

Autorka: Jaké typy seriálových hrdinek ty osobně preferuješ. Nejenom vzhledově, ale taky jaký by měly mít vlastnosti nebo životní příběh a tak.

Respondentka č. 1: Asi když je ta postava rozhodná, když to není ten ideál tý krasavice, jak já sem ti popsala. Je mi příjemnější koukat se na, nebo i ztotožňovat se s postavou, s někým kdo se naopak dobře vypořádává s něčím, co není úplně standard.

Autorka: Takže jseš radši, když řešej nějaké trable, ale ne podobné, těm reálným, které můžeme prožívat i my?

Respondentka č. 1: To zas ne. Spíš, když ta postava je naopak hodně lidská a řeší věci, který mně připadaj, že bych je i já mohla řešit nebo naopak, když ta postava má něco, co já považuju za odchylku od ideálu. Třeba od toho, jak se měla ideálně chovat nebo jak se má chovat ve vztazích. A ona udělá nějakou chybu, ale je si toho vědomá a nějak s tou chybou naloží, přestože ji udělala. Jo, že to není ten ideál, ten prototyp tý dokonalý postavy. Ať už se to týká vzhledu nebo i třeba toho chování. Ale ta postava se k tomu musí umět postavit.

Autorka: Z těch seriálů, co já jsem ti vyjmenovala, tak která z těch postav ti je nejsympatičtější vzhledově a která chováním?

Respondentka č. 1: Vzhledově je to asi June z Příběhu služebnice. A chováním bych asi řekla... Tyjo, váhám. Asi Carrie.

Autorka: A proč si vybrala zrovna tyhle, co se ti na nich líbí?

Respondentka č. 1: No, tak když začnu tím vzhledem, tak ta z Příběhu služebnice, a za to možná může trošku i moje úchylka na setting těch seriálů, ale ona strašně dobře vizuálně působí. Je vlastně hrozně zajímavá a hezká, ale zároveň bych si jí na ulici nevšimla. Jo jako v běžným životě nevím, jestli bych se u ní pozastavila. Ale ten seriál tím, jak ji vlastně ztvárňuje, tak ji dává příjemně do popředí a vlastně člověk v ní objevuje ty věci, který by neobjevil na to první setkání. To mi přijde fajn, že si ji člověk může prohlížet tak trochu úchylně zblízka. A nachází v tom nějakou vizuální potěchu. A pak jsem říkala Carrie. Carrie mi přijde sympatická tím, jak je ulítlá, ale je si toho vědomá. To je takový, zvláštní. Je to vlastně hrozně divná postava.

Autorka: Řekla sis někdy, že bys chtěla vypadat jako ony?

Respondentka č. 1: Hmm.. Úplně přesně ne. Jakože bejt jako ony ne, to mě nikdy nenapadlo. Ale bejt na jejich místě, to si umím představit.

Autorka: Kupuješ si někdy oblečení podle toho, co vidíš v seriálu? Inspirovala ses někdy u hrdinek účesem, make-upem...?

Respondentka č. 1: Oblečení ne. A vlasy jo. Nikdy jsem to ale nevezala a nezkopírovala 1:1, ale co se týče mejch vlasů, tak rapidně přibylo různějšch polo účesů a výčesů s divokýma copánkama podle Daenerys. Myslim si, že fakt jo.

Autorka: Hrdinky, který tady řešíme, mají reálný problémy?

Respondentka č. 1: Jo. Třeba to, co řeší Daenerys, kdy ona se snaží získat nějakou tu vládu a tak, tak to mi přišlo, že to je takovej ten klasickej příběh toho, že něco myslíš dobře, ale trochu to přeženeš. Jakože se ženeš tou mocí a pak tě to pohltí. Ale na druhou stranu si nemyslim, že to je výhradně ženský. Jo, není to, že ta postava řeší, že já sem ta žena a mám nějaký problémy, to ne. Myslim si, že to je takový obecný. Carrie, ta je jasná. Ta řeší hodně ty vztahový věci, který mi obecně přijdou obecně hodně reálný, ale občas trochu přitažený za vlasy. A co mi postupem času připadá čím dál reálnější, je ten její pan Božskej, ten divnej vztah s tou její pseudo platonickou láskou. Girls, ty sou na tom podobně. Hannah vlastně taky řeší ty vztahový věci, ale pohledem holky o nějakých 10 let mladší. Pak taky ty pracovní, jak je těžký si po škole najít práci a tak. Jo a ten Příběh služebnice je strašně zajímavěj. Ale přemýšlím, jestli mi nepřijde zajímavější ten setting, ve kterým se nachází, než to, jak ona jím prochází. Jo, tim myslim to, co dělá přesně ta postava. Ale myslim si, že to, jak je to zahnaný do absurdna, jak tam je hrozně malejšch věcí, který jsou vlastně platný, třeba to celý ukotvení toho jejich světa, který je akorát hrozně přehnaný. Přijde mi, že se tam dá najít spousta věcí, který vycházej z tý naší reality, jenom jsou prostě posunutý.

Autorka: A pokud si prožívala stejný problém, jako některá z těchto čtyřech hrdinek, inspirovala ses v jeho řešení seriálem?

Respondentka č. 1: Popravdě asi ne. Jako, že bych já to řešila stejným způsobem, to ne. Ale, na druhou stranu, spíš jsem něco pochopila na základě toho, co bylo v tom seriálu. Když třeba někdo prožíval něco, tak sem si říkala: „Aha, tak možná takhle, to ten člověk cejtí, jako ty postavy v těch seriálech.“ Ale asi si nevpomínám na nic konkrétního, kde bych se inspirovala.

Autorka: A byla jsi někdy v situaci, která byla přímo vystřižená jako v tom seriálu?

Respondentka č. 1: Jo, to určitě. Ale asi si nevpomenu, na to, jaká to byla. Ale je to takovýto, jak na to koukáš a je to přesně jak z toho seriálu. A pak se podíváš na jinej a všechno je jako z toho druhýho. Jo už si vzpomínám! Třeba jak Hannah byla rok na neplacený stáži a pořád

doufala, že jí začnou platit a ono nic. Tak to přesně teď prožívám. Akorát já sem teda ještě nevybouchla, jako ona. Zatím...

Autorka: Řeší podle tebe některý ze seriálů závažná společenská témata?

Respondentka č. 1: Jo, myslím si, že ten Příběh služebnice to je feministická kritika patriarchátu a myslím, že to docela zajímavě funguje. A že je tam spousta věcí, ať už je to ten vztah k tomu životu i k té ženě, jako k někomu, kdo ten život dává, tak i případ té zvláštní rodiny řízený... Taková ta stereotypní hlava rodiny, já tomu nechci úplně říkat klasická rodina, jo, protože si nemyslím, že takhle ta rodina byla zamejšlená.

Autorka: Takže ses nad tím tématem někdy zamýšlela hlouběji?

Respondentka č. 1: Jo.

Autorka: A řešila si to někdy s někým? Živě nebo na internetu?

Respondentka č. 1: Jo, určitě.

Autorka: A viděla si v médiích články v návaznosti na to, že ty seriály byly odvysílány?

Respondentka č. 1: Jasně. Zrovna u toho Příběhu služebnice sem viděla hodně mediálních reakcí. To mi přišlo, že to i ve spoustě věcech zamávalo tím mediálním světem. Na některý věci se začlo upozorňovat a byly to takový střípky jako „Hele, takhle to je v tom seriálu a ono to tak vlastně funguje.“ Takže tam jo. Když si vezmu ty ostatní, tak tam ne. Spíš jsou to takový ty popkulturní reference.

Respondentka č. 2

Marie P., Praha

34 let

Autorka: Jak bys podle sebe popsala vzhled dokonalé ženy?

Respondentka č. 2: Že mě to pořád nutí, abych se na ní koukala znova.

Autorka: Jak by měla fyzicky vypadat?

Respondentka č. 2: To je hrozně různý. Nemám jedinej mustr. Když vidím holku a řeknu si – tak ta je prostě naprosto dokonalá, tak to vůbec není proto, že má blondátý, nebo tmavý vlasy. Má prostě něco, co mě na ní hrozně zajímá, když mluvím jenom o tý fyzický stránce. Něco z ní prostě vyzařuje.

Autorka: Vidiš nějaký takovýhle hrdinky v seriálech? Který tě zajímají, chtěla bys je poznat?

Respondentka č. 2: Ve filmech jo, ale v seriálech, to podle mě ne. Ale já myslím pořád na ty čtyři, o kterých ty píšeš, tak se od nich nemůžu úplně oprostít a myslet na nějaký jiný. Asi, že bych asi měla nějaký brutální ideál ze seriálu, to asi ne.

Autorka: A v reálném životě nějaký dokonalý ženy potkáváš?

Respondentka č. 2: Na ulici je hrozně těžký, ale teď jde o ty sociální sítě. Mám pocit, že je potkávám na těch sociálních sítích, protože tam mají ten dokonalejš obraz. Ale stává se mi, že jdu po ulici a ohlídnu se za holkou. Třeba dneska jsem v lékárně potkala holku, která vypadala i byla oblečená, tak jak bych já chtěla.

Autorka: Z těch čtyř hrdinek, sedí ti některá k ideálu?

Respondentka č. 2: Jakože Carrie pro mě byla v pubertě hodně. Tu jsem fakt považovala za ideál krásy, i to co nosila. Já jsem se celý mládí snažila z těch sekáčů oblíkat jako ona, anebo mi přišlo, že to je jako ze Sexu ve městě a tím právě, jak ona. Byla to právě nejvíc šmrncovní ženská.

Autorka: Jaké typy seriálových hrdinek preferuješ? Jaké třeba vlastnosti by měly mít? Nebo život, vzhled taky...

Respondentka č. 2: To je hrozně těžký s těma seriálama. Možná to je u filmu úplně stejný. Mě vlastně baví, ale to se na to možná dívám očima skrz tu svoji profesi. Mě baví vždycky, když jsou nějak narušený. To mě prostě zajímá divácky. Nebo když je tam nějaký problém. Když vidím tu Carrie, tak ta je prostě na přesdržku. Jako furt mi přijde krásná a ztělesnění vkusu, to je prostě absolutní vkus, ale je jako na přesdržku. Vlastně všechny jsou z těch, co jsi vyjmenovala, kromě Daenerys, ta je jako sporná, ta moc do tohohle nezapadá. Já mám prostě ráda seriály i filmy o chlapech. Já mám ráda ty mužský příběhy. Jako vždycky to musí bejt bojovnice, třeba ta hrdinka Unorthodox, to mě strašně vzalo za srdce, když ji můžeš fandit a ten člověk řeší něco hlubšího než jako to, s kým půjde jako na rande.

Autorka: Z těch čtyř hrdinek, která ti nejsympatičtější vzhledově a chováním?

Respondentka č. 2: Asi nejsympatičtější je mi ta Hannah a myslím si, že ten seriál má takovej úspěch, protože ona dělá ty kiksy a je prostě nedokonalá tím nepřitažlivým způsobem, takže se v tom každé prostě vidí. Co se týče té osobnosti, tak ta Daenerys to je prostě jako šablona. Já to tak vidím, to pro mě nic neznamená. Zás u té Handmade mě štve, nebo to si myslím, že ten seriál už jede v tom módu toho Metoo a je to strašně feministický a už je to vlastně v tomhle smyslu hrozně tendenční a mě to strašně nebaví. Protože mi přijde, že to je naschvál, že ona není úplně dokonalá vizuálně, ale baví mě ona jako herečka, ale nelíbí se mi prostě, jak je napsaná ta role. Já mám nejradši asi Rachel z Přátel. Všechny ty tři holky z Přátel vytvářej dohromady takovej sympatickej, ale hlavně ta Rachel a Monika, to jsou takový seriálový idoly. Přitom vlastně řešej takový banální věci, ale je to hrozně ze života.

Autorka: Řekla sis u nějakých hrdinek, že bys chtěla vypadat jako ona?

Respondentka č. 2: U té Carrie z toho Sexu ve městě jsem po celou pubertu po tom toužila a furt jsem jako cvičila. Jako teď, když na to koukám, tak si říkám, že už to je jako moc to tělo, ale tenkrát v období dospívání mi to přišlo úplně dokonalý a přišlo mi, že cokoliv, co se od toho odchyluje, je vlastně takový ošklivý.

Autorka: Řeší podle tebe hrdinky reálný problémy, co bychom mohly řešit i my?

Respondentka č. 2: No ta Hannah určitě, to je tak prostě napsaný. To je jako asi fakt ze života a samozřejmě Sex ve městě, to je jako konstrukt, ale i tak si myslím, že pro mě to reálný problémy nejsou, ale není to asi žádný sci-fi, podle mě jsou typy holky, co řešej věci jako ve Sexu ve městě. Taky je tam samozřejmě v každým tom seriálu nějaký model, který si může na sebe každá z nás napasovat. Carrie má toho božského, každá z nás má toho svého božského,

takže je tam prostě nějaký model. Ta Hra o trůny to fakt jako nevím. Já si ani nepamatuju upřímně, co ona tam jako řeší. Tak to je fantasy, to je jasný. A ta June řeší to, co se jí děje. Vlastně to tak není sci-fi. To nemůžeš vědět, jestli se do takový situace dostaneš.

Autorka: Mně šlo jenom o to, jestli si myslíš, že to je všechno jenom strašně vykonstruovaný?

Respondentka č. 2: Já třeba ten Sex ve městě už jsem viděla tak třeba šestkrát a čím dál tím míň mi to přijde jako konstrukt. Jakože to co ona má v tý šatně, kde bydlí a přitom ona píše, pracuje hodinu tejdně, tak to samozřejmě konstrukt je. Ty jiný ty věci, jsou holky, který prostě takhle žijou. To si myslím, že jsou asi víc vykonstruovaný seriály, než je ten Sex ve městě.

Autorka: Pokud jsi někdy řešila nebo prožívala stejný problém jako v seriálu, inspirovala jsi se někdy jeho řešením?

Respondentka č. 2: No tak já se vždycky po rozchodu koukám na ten Sex ve městě. To si pustím a dělá mi dobře, že tam jsou situace, který jsou modelový a ve kterých se vidíš. A tak ti pomáhá, že máš pocit, že v tom jako nejseš sama a všichni, co se na to dívají, tak to mají asi stejně.

Autorka: Takže jsi byla někdy v situaci, kdy sis řekla – tyjo, to je jak v Sexu ve městě?

Respondentka č. 2: No úplně, jako čím dál tím víc. Když jsem se na to dívala na tom gymplu, tak to jsem vůbec nedávala, ale teď mi přijde jako ano. A ty Girls mě tak vyděsily. Jakože si myslím, že jsem taková, v tý době jsem byla taková obezřetná. Mám tendence, že to mám trochu opačně. Že v těch seriálech hledám ty situace z toho reálnýho života, až se někdy až uměle snažím je tam napasovat. Kvůli těm Girls jsem prostě byla taková obezřetná.

Autorka: Řeší podle tebe některý z těch seriálů závažný společenský téma?

No Girls a ta Handmaide určitě.

Autorka: A jaký třeba?

Respondentka č. 2: To Handmaide je celý jako Metoo. To já si říkám, Bůh ví, jak by vypadali Přátelé, kdyby se natočili dneska, to by takovejhle seriál prostě nevznikl. A mě to vlastně nebaví no. Hrozně se tam řeší feminismus a přijde mi fakt, že je to tam hrozně jako na objednávku. Hrozně mě to tam rozčiluje. Ale já moc tématu feminizmu nerozumím, já to slovo používám, ale neuměla bych o tom asi mluvit víc do hloubky, ale strašně mě štve, že ona je ta hrdinka jenom proto, že je ženská. Ta Hannah je antihrdina, by se dalo říct, ale ta

Handmaide je prostě hrdinka, protože ti chlapi ji ubližují. Ono by se to asi taky dalo napasovat na jakýkoliv jiný, jakože třeba tady ubližují těm ženským a je to o nesvobodě a o totalitě. Takhle by se na to šlo dívat, ale je jasný, že v těch současných poměrech to má asi přesah jinej. A ty Girls to úplně nevím, jak to téma pojmenovat. Já furt hledám nějakou sociologickou termín a vůbec mi to. Řeší existenční problémy, normální běžný věci, ale to téma, je co se sebou. Co máš jako dělat v tom období, kdy přestaneš být dítě. Oni tam taky koukaj na ty seriály a já nesnáším záběry, kde někdo kouká na televizi a oni si furt něco pouštěj a pro mě je to vlastně hrozně depresivní, protože vidíš, jak ten život trávíš ty. Je to o tom přechodu, protože studuješ, pouštíš si ty seriály a válíš se v posteli, ale ono je pro ten život potřeba udělat něco víc a nějak se posunout. A ty Girls jsou o tom, jak ty holky jsou v tom strašně ztracený. Končí to tím, že jsou vlastně dospělý a ty se nemůžeš donekonečna válet v té posteli, objednávat si tu pizzu a čumět na ty seriály, to prostě jako nejde.

Autorka: Zamyslela ses někdy hlouběji nad tématy těch seriálů?

Respondentka č. 2: Nad Girls jo, myslím si, že Sex ve městě žádný jako. Když mě to doporučovala kamarádka, tak mi řekla – dej si Girls, to je jako Sex ve městě, ale takový drsnější. A je to pravda, ten Sex ve městě neřeší nic a ta Hra o trůny to vůbec. Nad tou June jsem se zamýšlela, ale tam mě na tom zase drásá ta nesvoboda, když si představím, jak je jako plíživá ta totalita. Ono je to tady pak ze dne na den a ty nevíš, že se to děje.

Autorka: Řešila jsi to s někým, ať už face to face anebo třeba někde v diskusích?

Respondentka č. 2: Jo to rozhodně jako s kamarádama a s blízkýma lidma.

Autorka: Poslední otázka. Viděla jsi na to závažný společenský téma třeba článek?

Respondentka č. 2: Na Metoo samozřejmě. Já furt říkám Metoo a ono je to i něčem jiným. Totalitní systémy a Metoo samozřejmě.

Autorka: A přímo, že by to bylo inspirovaný tím, že se natočil ten seriál?

Respondentka č. 2: Konkrétně jsem si hodně četla o těch Girls, to jsem si vyhledávala. Jinak jako recenze, ale i v nich se ty společenský témata řešej. Rozhodně to řeší tu nadstavbu, že to je nějaký nadžánrový.

Respondentka č. 3

Respondentka č. 3 P., Hradec Králové

22 let

Autorka: Rozhovor je poskytován pro studijní účely a bude nahráván, souhlasíš?

Respondentka č. 3: Ano, souhlasím.

Autorka: Jak by podle tebe měla vypadat dokonalá žena? Vzhledově, úplně obecně.

Respondentka č. 3: No, já si myslím, bude to znít strašně, teďka jedu ten movement „Každá žena je krásná“, ale já si myslím, že fakt jako tohleto konkrétně pozoruju dost dlouho a strašně všechny ženský vřdycky pozoruju, co se mi na nich líbí a co ne. Mám pocit, že to, co je společný, tak že z těch ženských něco vyzařuje. Nemám vůbec jenom vzhledovej vnější ideál, nebo něco, co by to pojilo. A teda oblečení.

Autorka: Ta dokonalá žena podle tebe, vídáš ji v nějakých seriálech, které sleduješ? Řekla sis někdy, že to je skvělá ženská a takhle nějak by měla vypadat ideální žena?

Respondentka č. 3: Myslím si, že ta Carrie je.

Autorka: A v reálnym životě je vídáš?

Respondentka č. 3: Ano.

Autorka: Některá z těch čtyř hrdinek sedí do tvojí představy ideálu ženy?

Respondentka č. 3: Ano, ta Carrie.

Autorka: A proč?

Respondentka č. 3: No, protože ona není ta typická, že by měla prostě nějaký rysy, který by byly obecně braný, jakože je objektivně krásná. Ale má svoje kouzlo. A VÍ TO! Ta o sobě absolutně nepochybuje. A to je ono. To si myslím, že tam není žádná nejistota.

Autorka: Takže u tebe je to spíš o nějakym sebevědomí.

Respondentka č. 3: Stoprocentně.

Autorka: Jaký typ seriálových hrdinek preferuješ? Úplně obecně. Jak by měly vypadat, jaké by měly mít vlastnosti nebo životní příběh?

Respondentka č. 3: Určitě se v tom potřebuju nějak vidět, abych na to chtěla dál koukat a aby mě to nějak chytlo. Takže většinou, a to je i to, proč si myslím, že jsou všechny ty holčičí seriály tak úspěšný, tak je to proto, že to je napsaný tak, že ty holky se v tom prostě viděj. Takže co byla ta otázka?

Autorka: Jaký typ seriálových hrdinek preferuješ?

Respondentka č. 3: Musej bejt vtipný. A jinak je to to, co sem říkala. Že mě baví se na to koukat, když se v tom nějak vidím. Když to vztáhnu na ty tvoje seriály, tak mě baví se koukat na Sex ve městě nebo Girls, protože si v tom najdu to, co se děje mně a vidím, že ty holky řešej to, co řešit ty. To je to, co mě na tom baví. Musej bejt teda vtipný a ne moc sebelítostivý, což teda zrovna Carrie je. Takže to není moje oblíbená, i když si myslím, že splňuje ten ideál.

Autorka: Která z těch čtyř hrdinek ti je nejsympatičtější vzhledově a která naopak chováním?

Respondentka č. 3: Jako nejsympatičtější vzhledově mi je asi June. Jako určitě to není Hannah, protože tam je to strašně vidět, že je použitý to, jak ona vypadá, aby to bylo na just proti tomu, co vidíš všude v těch ostatních seriálech. V Gossipgirl a v těchlech, jak jsou tam ty barbie. Takže to mi přijde takový, že přesně vidíš, proč ona tu hlavní roli má. Kam tím asi míří. Ale ta Handmaid je prostě úplně normální. To je mi vlastně hrozně sympatický, jak to je udělaný. Že vim, že i na mě to mělo hroznej vliv, že jsem si říkala tak jako ona má normální tělo, takový to hezký. A chováním... Tady z těch tvých čtyř to musí bejt?

Autorka: Ano.

Respondentka č. 3: Asi ani jedna.

Autorka: A kdyby to nebylo z těchlech čtyř?

Respondentka č. 3: Kdyby to nebylo z těchlech čtyř, tak u Girls by to taky nebyla asi ani jedna, tam mám pocit, že u všech tam jsou zvýrazněný ty negativní vlastnosti. Tam nemáš moc ke komu se upnout, že by ti byl sympatickej. Nebo vlastně máš, ale nechceš. Nebo aspoň já sem to tak měla, protože se v tom strašně vidíš a je to celý hodně negativní a úplně sympatický to není. Ale ze Sexu ve městě jsou mi vlastně sympatický všechny tři, ty holky, kromě Carrie.

Autorka: A přesto jí máš jako ideál.

Respondentka č. 3: Nojo.

Autorka: Řekla sis u některé z hrdinek, že bys chtěla vypadat, jako ona? Ať už postavou, oblečením, líčením, stylem účesu...

Respondentka č. 3: Hmmm. Jo. Jo! To já si říkám pořád. Já bych chtěla vypadat jako Jessa (pozn.: štíhlá blondýna s vlasy po pas ze seriálu Girls). A chtěla bych se stylem... Tak jako ten Sex ve městě to je strašně jedinečný, protože i když to je natáčený v devadesátkách, tak ty hadry jsou pořád krásný. Ale tam ze Sexu ve městě bych chtěla nosit všechno, co nosí všechny, protože to je mmm.

Autorka: A kupuješ si někdy oblečení podle toho, co vidíš v seriálech?

Respondentka č. 3: Jo, to taky dělám.

Autorka: A i něco jinýho? Make-up, vlasy, cokoliv.

Respondentka č. 3: Všechno, ale pak mě to rychle přestane bavit podle toho, na co koukám jinýho. Ale hodně mě tohle ovlivňuje.

Já? A konkrétně u některé z těch čtyř sis řekla třeba: „Ta má hezký tričko, to potřebuju.“?

Respondentka č. 3: To jo. Určitě Carrie.

Autorka: Řeší podle tebe tyhle 4 hrdinky reálné problémy, které můžeme mít i my?

Respondentka č. 3: No, to je to, proč si myslím, že ty seriály jsou takový fenomény. Protože to jsou reálný věci, který prostě řešej všichni. Až na tu Hru o trůny. Ale i Handmaide, i když to je dystopie, tak to je něco, co reflektuje to, co se teďka děje a co by se stát vlastně mohlo. Takže to zase řeší to téma... Jako mě to Metoo téma moc... No, mám s tím trochu problém. Ale furt to je téma, který je dobrý řešit, i když to je hodně... A myslím si, že třeba na tom je hezky vidět, že třeba ta Handmaid, tak tam je ta dramatizace udělaná, že to je úplně fikce. Sex ve městě je reálnej, ale pořád to je trochu mimo tu skutečnost. Furt vidíš, že to je napsaný a že to není tak strašně reálný jako ty Girls. Takhle bych podle reálnosti postavila Girls, Sex ve městě, Příběh služebnice a Hru o trůny. Ale prostě hodně velkej rozdíl v reálnosti Sexu ve městě a Girls.

Autorka: Pokud si někdy řešila nebo prožívala problém jako tyhle hrdinky, inspirovala ses jeho řešením?

Respondentka č. 3: No, asi jo. Hlavně u toho Sexu ve městě. Nevím proč, ale většinou je to tak, že mám nějaký problém, což se teda většinou týká vztahů, a na základě toho, že mám ten

problém, se začnu koukat na tyhlety seriály. Klidně po dvacátý, protože tam se pořád dokola tyhle problémy řeší. Nevim, jestli sem se někdy inspirovala. To nevim. U Girls určitě ne, protože tam koukáš na ty samý chyby, co děláš ty a to je strašný. U toho Sexu ve městě možná jo.

Autorka: A bylas někdy v situaci, kdy by sis řekla: „Tyjo, to je jak z Girls.“ Nebo z jinýho z těch čtyř seriálů?

Respondentka č. 3: Jo, to se mi stává hodně často.

Autorka: A vyřešila jsi tu situaci sama nebo sis vzpomněla, jak ji řešily ty hrdinky?

Respondentka č. 3: To je různý. Když jsem si párkrát řekla, že to je jako v Girls, tak jsem se s tím okamžitě snažila něco dělat, aby to nebylo jako v Girls. Protože mě to dostalo do docela špatnejch psychických stavů, když mi došlo, že to je jako v Girls. A když to bylo jako v Sexu ve městě, tak to se mi taky párkrát stalo a mám pocit, že mě to naopak povzbudilo k tomu, aby se chovala jako ty holky v Sexu ve městě. U těch Girls jsem se snažila se z toho dostat spíš sama, psychicky. Možná proto mě to z toho problému dostalo, protože jsem si říkala, že nechci bejt v nějakých špatnejch psychických stavech, abych nebyla v depce jako ony. Ale u Sexu ve městě, tam když se ti stane nějaká situace jako tak, tak to je většinou nějaká komická situace. Vlastně vždycky. Nebo to je situace, že se zachováš jako ty holky, no, že tě to povzbudí.

Autorka: Řeší podle tebe některý z těch čtyř seriálů závažná společenská témata?

Respondentka č. 3: Jo, myslim si, že všechny. Až na Hru o trůny.

Autorka: Nevidíš v tom žádnýj skrytej význam?

Respondentka č. 3: No, to asi jo. Jo, je tam taky nějakýj zrovna u tý Daenerys. Je to tam určitě někde naznačený, ale málo. Mohlo by to i když je to fantasy klidně víc odkazovat, nějak nenápadně, na věci, co se fakt dějou reálně. To je možná to, proč mě to ani moc nebavilo. Když se koukáš na jiný fantasy, tak tam vidíš, že to vychází z nějakých věcí, který se fakt staly. A proto mě to asi moc nebavilo. A Handmaide, to je jasný. To je celý postavený na tom, že to řeší jako... A Sex ve městě. To je stejná kategorie jako Girls, akorát Girls jsou problémy lidí, kterejm je 20 a Sex ve městě je o 10 let později. A je to teda ještě úplně jiná sociální skupina. Protože dost řešej, co se sebou, co budou dělat, kde vemou na nájem a prostě čím se budou živit. A v tom Sexu ve městě tam se tohle vůbec neřeší. Tam je to... Nemyslim si, že je to nějak vymyšlený, akorát to jsou jiný lidi no. Tam na tom Manhattanu normálně žijou, ale

tim víc je to zase zaměřený na ty vztahy. A víc tam je taky to, jak jseš tlačena tou společností v těch 35 letech do těch vztahů a dětí...

Autorka: Zamyslela ses někdy hlouběji nad tématy těch seriálů?

Respondentka č. 3: No. U Girls to je to, co pořád řeším sama já u sebe, takže to se zamýšlím hodně. A u toho seriálu jsem se pak už nezamýšlela, protože mě to pak už nutilo myslet na sebe no. U Sexu ve městě možná ani ne. A možná k tomu jako ještě dojdou. Tam mě vždycky baví ty dílčí věci, ale to, proč si myslím, že to baví ty, nebo bavilo, protože teďka to je trend, kterej baví ty holky v šestnácti, ale ze začátku, když to běželo, tak na to koukaly ty ženský, který byly ve věku těch hrdinek. Takže pro ně to mělo tu hodnotu, že se tam řešily ty singles po třicítce a pro mě tohle úplně téma ještě není. Tam mě baví ty dílčí věci, ve kterých se vidím. A Příběh služebnice... Já vlastně teď přemýšlím, proč na to vlastně koukám, protože mě hrozně rozčilujou ty přehnaně feministický hnutí, lidi, seriály prostě cokoliv. A asi mě na tom baví, spíš než to téma těch ženskejch, na kterym to je postavený, tak mě na tom podle mě baví ta dystopie toho, že se dostaneš do toho totalitního režimu, kterej tě ovládá.

Autorka: Řešila jsi to někdy s někým? Zapojila ses třeba do diskusí na internetu?

Respondentka č. 3: Na internetu určitě ne. Ale myslím si, že jsem to hodně diskutovala s lidma, co znám, který se na to koukaj. Ale určitě ne s cizíma.

Autorka: A viděla si na tyhle témata nějaký články nebo reportáže v médiích, který vyšly na základě toho, že vyšel ten seriál?

Respondentka č. 3: Ano. Když sem byla malá, tak moje máma měla strašně moc Elle a Bazarů (pozn.: Harper's Bazar) a mám pocit, že v každým druhým čísle byl nějaký článek, kterej se věnoval tomu, jak reálný je to, co se děje v Sexu ve městě. A že to byl v té době takovej fenomén, že na to psaly články úplně všichni. Já mám pocit, že sem to viděla úplně všude. Dřív, než sem na to sama koukala, a neměla jsem dovolený na to koukat, tak jsem to znala z těch časopisů. A Girls jsem taky někde viděla nějaký článek, kterej pěl hrozný ódy na to, jak je to jako reálný. Ale nevím kde, určitě někde na internetu. Někdo to sdílel na Facebooku, ale fakt už nevím, kdo to psal.

Respondentka č. 4

Michaela Š., Teplice

25 let

Autorka: Jak bys podle sebe popsala vzhled dokonalé ženy?

Respondentka č. 4: Se zamyslím. Podle mě dokonalá žena je taková, která se cítí dobře ve svém těle a vyzařuje to z ní. Je úplně jedno, jestli váží dvacet kilo i s postelí, nebo jestli váží klidně sto kilo a má pořádná prsa, boky a je to taková ta venuše, ale umí se obléct, ví, co jí sluší a umí to nosit, tak to je podle mě dokonalé. Jestli dokonalost je, to je asi na jinou otázku. Mně teďka v hlavě totiž probíhá, že když vidím takhle na ulici prostě hezky oblečenou sebevědomou ženskou, ať už je mladá, stará, jakkoliv váhově rozložená, ať má jakkoliv krátké, nebo dlouhé vlasy, ale když to něco z ní vyzařuje, tak to si řeknu – jo, to je super. Když někoho takového potkám, tak si přesně řeknu – jo, ta vypadá dobře. To jsou podle mě ty dokonalé ženy.

Autorka: V reálném životě je tedy vídáš na ulici? Není to nějaká rarita podle tebe?

Respondentka č. 4: Ne. Vidám.

Autorka: Řekla sis to o nějaké hrdince úplně v jakýmkoliv seriálu? Nemusíš se omezovat jenom na ty moje čtyři.

Respondentka č. 4: Člověče, mně vždycky hodně seděla třeba Robin z How I've met your mother. Mně byla příjemná, s výborným smyslem pro humor, chováním, přístupem k životu. Tu roli jsem měla strašně ráda, takže věřím, že jo, kdybych tuhle ženskou potkala, tak spadne do té škatulky, že si řeknu – jo, tahle je se sebou v pohodě, z ní to vyzařuje, tahle je prostě dobrá. Přemýšlím, jestli mě napadne ještě někdo jiný. Možná i ta malá ze Hry o trůny, jak ona se jmenovala, ta ségra malá?

Autorka: Arya

Respondentka č. 4: Arya, tak ta taky byla dobrá. Ta byla zas jako drsně svá. To je asi to, co mě baví vlastně.

Autorka: A z těch čtyřech, co já tam mám, tak sedí některá, do toho tvýho konceptu ideálu?

Respondentka č. 4: Počkej, já jsem si to tady otevřela, abych měla před sebou aspoň obrázky. Já si to takhle líp vybavím. Daenerys se mi ze začátku líbila, pak se mi nelíbil ten vývoj. Je

pravda, že u Girls ta hlavní, jak ona se jmenuje – Hannah, tak ona do toho taky dost zapadá. Ta se s tím sice trošku víc prala. Ze Sexu ve městě to jsou vlastně asi všechny. Jsou sice každá úplně jiná a každá tam měla svoje mínusy a takové ty momenty, které se moc nepovedly a byly slabší, ale všechny vlastně představují to, že ať už jsou, jaké jsou, jsou s tím v pohodě, vyteží z toho co nejvíc a užívají si ten život, takže tam by to asi bylo takové plošné.

Autorka: Jaký typy seriálových hrdinek preferuješ? Jaký by třeba měly mít vlastnosti, nějaký třeba životní příběh nebo vzhled? Ale to jsme se vlastně už bavily o tom.

Respondentka č. 4: To by asi záleželo dost na žánru toho seriálu. Když porovnáám třeba Sex ve městě se Hrou o trůny, tak tam ocením asi jiné vlastnosti. Jako bylo by hrozně cool, kdyby Carrie uměla zacházet s mečem, ale zároveň, když si to představíš, tak je to hrozně komické. Ale obecně ocením smysl pro humor a takový nějaký nadhled. Nadhled, tak to mě mega bere. Přemyslím, jestli je tam ještě něco takového, co mě fakt vezme. Člověče, možná určitá cílevědomost. Jak je seriál Working mums, tak tam ta hlavní, ta byla taky perfektní. Ta sebeironie, humor, ale zároveň se taky nechtěla rozhodnout, zda být full time máma, nebo ona taky byla v nějaký reklamní agentuře, ale tak to kombinovala dobře. A ona si jako nemusela vybírat. Nějaká taková cílevědomost tedy asi.

Autorka: A z těch čtyřech hrdinek, která tě nejvíc napadne?

Respondentka č. 4: Ze Sexu ve městě máš Carrie? Jo, tak už vím. Která mi byla jako nejbližší?

Autorka: Klidně i nejbližší, se kterou by ses ztotožnila, ale nevím, třeba i vzhledově, že by sis řekla – ta je fajn, s tou bych chtěla kamarádit.

Respondentka č. 4: Určitě bych chtěla kamarádit s Hannah z Girls anebo s Carrie. Dovedu si představit, že s nějakýma věcmi bych šla za tou a nějakýma za tou. Každá jsou trošku jiná liga. Jee, teď ti to úplně rozhodím. Mě teďka totiž cvaklo, že úplně perfektní, co si pamatuju, že jsem už od malička milovala, byla Lorelai z Gilmorek. To je přesně typ hrdinky, kterou jsem žrala.

Autorka: Tím humorem?

Respondentka č. 4: Jo, taky tím, jak byla sebeironická a dobrá, vlastně se ničeho moc nebála a líbilo se mi, že když ona něco chtěla vyřešit, tak se prostě zvedla a šla to vyřešit, když věděla, že to bude nepříjemné. Jasně, někdy to nepříjemné bylo hned, ale prostě šla tomu konfliktu naproti, vyřešila ho a jde se dál.

Autorka: A ještě z těch dvou, co sis vybrala z tý Carrie a Hannah, tak proč sis vybrala zrovna tyhle? Co ti je na nich sympatický?

Respondentka č. 4: Jako když si představím, že bych měla kamarádit tady s Příběhem služebnice, nebo s Daenerys, tak to mi tam nesedí. Necítím tam tu stejnou krev. Mně tam chybí asi ten humor. Ony moc nebyly jako zábavné, když to tak vezmu. A u těchto mám takový pocit, že kdyby ty postavy byly reálné, tak že když si sedneme se sklenkou vína, tak si pokecáme, že si budeme rozumět, že bychom došly asi ke stejným tématům. I kdybychom měly různé názory, tak bychom si ji vyslechly. No a vidíš, to mě nenapadlo, podívat se na to z druhé stránky, tak si myslím, že s tou postavou z Příběhu služebnice nebo s Daenerys by to asi nenastalo.

Autorka: Řekla sis u některých z těchto čtyřech hrdinek, že bys třeba chtěla vypadat jako ona? Ať už postavou, třeba stylem líčení, délkou vlasů, módním stylem?

Respondentka č. 4: Člověče, neřekla.

Autorka: A kupuješ si někdy třeba oblečení podle toho, co vidíš v seriálu? Řekneš si třeba – tohle je hezký, to by mi třeba taky slušelo?

Respondentka č. 4: Jo, to asi jo. Tomu věřím, že jo, že vidím třeba nějaký střih, který se mi líbí a řeknu si – jo, ono to jde nosit takhle. Ježiš, to je super, to si musím zkusit, protože si myslím, že by mi to sedlo. Takže určitě mě seriály inspirují v tomhle.

Autorka: A třeba s nějakým, já nevím, vlasovým stylingem?

Respondentka č. 4: Ty jo, víš co mě teďka, jak tady koukám na ty fotky, tak vlastně možná s nějakým účesem, teď mě nenapadá teda konkrétně příklad, ale když si to ta hrdinka nějak zajímavě sepne, ale vlastně to může být kdokoliv z toho seriálu. To mě úplně netrápí, když je to postava, kterou nemám ráda, nebo když je to někdo úplně nedůležitý. Hele jo, to není blbě si to vzít a jít ven. Ale když se pak na to koukám, tak se dívám na ty fotky Sexu ve městě a uvědomuju si, že má Carrie většinou pěšinku uprostřed a já jsem to tak nedávno začala nosit a ne, že kvůli tomu, že bych věděla, že ona to tak nosí, ale narážím na fotky ať už na sociálních sítích, nebo různě, když na tebe něco vybafne, narážím na to, že ženské, které se mi často líbí, tak ty vlasy takhle mají. Takže nevím, jestli se mi to nějak nezarylo, že bych si tak řekla, že to zkusím jako ona. Je to blbá pěšinka ve vlasech, ale třeba mě, že to s mým obličejem udělalo hrozně moc. Ten rozdíl asi není tak velký, jak to pociťuju já, ale věřím, že jo. Takže ne, že by mě přímo jako, že bych si řekla – ostříhám se tak a tak, protože člověk přeci jenom už ví, co

mu sluší, že já sice obdivuju Mirandiny krátké střihy furt, ale vím, že na to nemám hlavu, takže by to nešlo. Taky záleží na tom, jaké ty vlasy jsou a jak se chovají.

Autorka: A co se týče problémů, který ty čtyři holky řeší, přijdou ti to jako reálné problémy, že bychom je třeba mohly řešit já nebo naše okolí?

Respondentka č. 4: Jo, určitě jo.

Autorka: Který třeba, jestli si vybavíš?

Respondentka č. 4: Člověče, ať už je to klasické – byli jsme na rande a bylo nám fajn, ale on nezavola, když řekl, že zavolá, to je hrozný klíšé, ale ono se to fakt děje. Hlavně nevíš proč, protože to všechno bylo fakt růžové, všechno vypadalo dobře a žádný problém tam nebyl a najednou nic. Ty ho pak potkáš po pár měsících, on se tě zeptá – proč my jsme vlastně ztratili kontakt? A ty jim chceš vyškrábat oči, protože ty kreténe, tys mi ani nezavola a neodpověděl jsi na zprávu, proto jsme asi ztratili kontakt. To je prostě klasika a určitě to bylo v Sex ve městě a v Girls. A třeba, teďka nevím úplně jistě, jestli to tam bylo, ale určitě nějaké nechtěné těhotenství. Ne, že bych to zažila, ale už jsem párkrát nějaké kamarádce test kupovala, našťastí vždycky dobrý. Ale přesně si pamatuju, jak jsem poprvé takhle kupovala ten test, tak jsem si připadala jak v tom seriálu. Říkala jsem si – tohle už je nebezpečné, to už je jak v tom seriálu, to zavání průserem, to už bude jedna taková situace za druhou.

Autorka: Na to navazuje další moje otázka. Když jsi ty něco sama takhle řešila nebo prožívala stejnej problém, jako v tom seriálu, inspirovala ses třeba jeho řešením?

Respondentka č. 4: Věřím tomu, že se to asi stalo. V tom seriálu vždycky vidíš, jak ta jedná má problém a ty ostatní vědí, jak ho vyřešit a ono se nejlíp radí tomu druhému a když jseš sama v té situaci, tak je to jako náročné to rozhodnutí udělat. Takže i v to normálním životě jsem si řekla – kdybych já byla na místě mé kamarádky, tak bych si asi řekla – to je jasné, jenom to je asi těžké udělat. Asi jsem se inspirovala tím pohledem z jiné strany, že jsem si řekla, jo tady tahle tenhle problém měla a ty ostatní tři ji řekly to samé, co bych asi řekla já. Tak jenom musím mít koule na to, to udělat.

Autorka: Řeší nějaký z těch seriálů závažný společenský téma, nebo víc těch témat?

Respondentka č. 4: V Girls, to mě hodně ovlivnilo, ve vztahu ke svému tělu. K tomu, jako když nemáš to modelkovské tělo, které vidíš všude v časopisech a na internetu. Jako už to není tak brutální, ale vím, že pár let zpátky, když jsem byla prostě ještě mladší, tak jsem si myslela, že

tyhle věci neřeším, ale řešila jsem je dost, protože jsem o sobě měla úplně jinou představu, než když se teď vidím na fotkách, tak si říkám – hej, co jsem řešila, vždyť já jsem vypadala úplně normálně. Neměla jsem XS, ale taková já nikdy nebudu, nejsem XS. Ale byla jsem jako v pohodě. Když si dobře pamatuju z té doby, že jsem měla ze sebe brutální komplexy, že jsem v létě nechodila v kraťasích a to beze srandy. Třeba na zahradu jo, ale do školy? Tak to jsem nenosila prostě krátké gatě. Nosila jsem prostě dlouhé gatě, nebo aspoň sukni pod kolena, ale ani to tehdy moc ne. Já jsem vždycky odchodila ty horka v riflách. Ten seriál do toho dost rýpe. Hlavně ta Hannah úplně nádherně ukazuje, jak je to jedno. Je to moje tělo, které mi slouží a je krásné a ono je, i když neodpovídá tomu ideálu, který je prezentovaný v médiích. Pro mě to je takový výrazný sociální problém, protože si myslím, že každá ženská to někdy řešila.

Autorka: A čím to bylo způsobený? Třeba ve třídě jste měli přesně ty XS holky?

Respondentka č. 4: Jedno bylo určitě to, co jsem všude viděla v těch časopisech, v televizi a podobně. Málokdy byla na obálce časopisu jiná než vyretušovaná třicetšestková holka, která ale samozřejmě kromě toho, že měla tak malou velikost, měla zároveň velká a pevná prsa a dokonalou pleť a všechno. Druhý důvod bylo určitě, že ve škole si třeba pamatuju, že jsem si řekla, že na to kašlu a vzala jsem si kraťasy. Když vidím fotku z té doby, tak vůbec nevím, co jsem řešila. Bylo to úplně v pohodě. Ale ano, když jsem si prostě stoupla vedle spolužačky, která opravdu byla tyčka, ale já měla úplně normální nohy. Ale tehdy to bylo náročné. Ještě ke všemu jeden spolužák prohlásil, ne přede mnou, ale on mi to ten druhý řekl, že mám nohy jak sloupky do betonu a že to vypadá, jak staré kmeny od stromů. On to byl takový třetíák, čtvrták, mě už nebylo jako málo a mě to tehdy hrozně ranilo a už jsem si nikdy ty kraťasy prostě na ten gympl nevzala. Přitom ten kluk, co to řekl, on byl jako kamarád, on to ani nemyslel zle, ale asi ten fór nevyzněl jako fór a jelikož já to hodně řešila, tak se mě to dotklo jako dost.

Autorka: Zpátky k těm závažným tématům. Napadá tě ještě nějaké?

Respondentka č. 4: Napadá mě ještě, že Sex ve městě podle mě dost jako ukazuje, že ženské můžou mít super kariéru. Posouvá to v tom, že jsou samostatné, nepotřebují chlapa, nejsou to ty, které mají být doma u plotny, zatímco ten chlap má tu kariéru a peníze a tohle nosí domů, kde na něj čeká ta ženská v zástěře. V tom Sexu ve městě se mi právě vždycky líbilo, jak ony byly samostatné, odvážné, sebevědomé, šly si zatím, hotovo.

Autorka: Zamyslela jsi se někdy hlouběji nad tématy těch seriálů, řešila jsi to s někým, nebo třeba pro sebe, že by sis udělala takovou mentální chvíli, kdyby sis řekla – tohle je fakt jako síla, co tam řeší?

Respondentka č. 4: Jo určitě jo, protože já se často, když tak něco sleduju, já se dokážu do toho hrozně vžít. Je to jako když čteš super knížku a uvědomíš si – ty jo, já tady nechodím nikde po horách, ale ležím v posteli a čtu si. Stejně tak mě dokážou vtáhnout i ty seriály a myslím si, že. Tedy jsem si jistá, že byl moment, kdy jsem řekla – ty bláho, víš, že to je seriál, ale představ si že je to realita a to je docela mazec. Když to vezmu z nějakého toho sci-fi světa, tak třeba ta Hra o trůny, když si představíš třeba ten vývoj a osud té postavy Daenerys, tak ona to neměla vůbec jednoduché, to bylo strašně náročné. Jedna věc je to, že se to odehrává v kdovíjakém světě a čase, ale když vezme čistě třeba to, koho tam ztratila, jaký měla smysl toho života, tak ona ho chtěla dodržet. K čemu všemu ji to vedlo, nevedlo a jak s tím třeba sama vnitřně bojovala. To muselo být brutální.

Autorka: Takže se dokážeš i na ty fantasy věci podívat s tím, že se oprostíš od toho zasazení do toho světa a převádíš si to na ten reálnej život?

Respondentka č. 4: Jo, jo.

Autorka: A zapojila ses třeba do nějakých diskusí na internetu?

Respondentka č. 4: Ne, já to maximálně řeším s tím, kdo vím, že to sleduje. Žádné diskuse na internetu, to mě nikdy moc nebralo. Protože to mám asi zasazené jako komentáře na Akutálně.cz, takže do toho jsem se nikdy nepouštěla, ale vždycky mně stačilo se o tom pobavit s někým v okolí. Protože každý ten seriál mi buď někdo z kamarádů doporučil, nebo jsem na něj narazila já a doporučila jsem to někomu, tudíž jsem měla s kým se o tom bavit.

Autorka: A některé z těch hlubších témat, viděla jsi na ně nějakou mediální odezvu, třeba články nebo reportáže?

Respondentka č. 4: Ty jo, určitě jo. Vybavuju si třeba u toho Girls, že jsem koukala na to, že ta hlavní je ta, která to napsala. To mě úplně brutálně odrovnalo v ten moment. Najednou to má ještě úplně jinou sílu, co ta postava je a co dělá, že to hraje ženská, která to sama sobě napsala. Moc dobře věděla, co to znamená, vystavit se tam úplně a podobně. Chodit tam s těma normálníma prsama, u kterých by sis řekla, jo tak to tady odhalíme. Tam to hodně cítím tady tohle.

